

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ¹

จิรายุ แก้วไหม²

เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เป็นสวัสดิการที่ทางภาครัฐจัดสรรขึ้นเพื่อช่วยเหลือผู้สูงอายุที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป เพื่อเป็นเงินช่วยเหลือและแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน ภายใต้โครงการเบี้ยผู้สูงอายุ หรือโครงการสร้างหลักประกันด้านรายได้แก่ผู้สูงอายุที่มีรายได้ไม่เพียงพอแก่การยังชีพ หรือไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตัวเองได้ โดยมีกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เป็นผู้ควบคุมดูแลผ่านกลไกคณะกรรมการผู้สูงอายุแห่งชาติ ว่าด้วยเกณฑ์การจ่ายเบี้ยผู้สูงอายุ พ.ศ. 2552 ทั้งนี้ผู้มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจะต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2552 และได้ลงทะเบียนไว้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือ อบต. กรมบัญชีกลางจะเป็นผู้ดำเนินการจ่ายเงินตามฐานข้อมูลของ อบต. ซึ่งเชื่อมโยงกับข้อมูลการจ่ายเงินบำนาญของกรมบัญชีกลางเพื่อตรวจสอบคุณสมบัติของผู้รับสิทธิ โดยหลักเกณฑ์การรับเงินนั้น กรมบัญชีกลางจะโอนเงินผ่านระบบ e-Payment เข้าบัญชีธนาคารผู้สูงอายุโดยตรงเดือนละครั้งตามช่วงอายุ โดยระบบดังกล่าวจะทำการคัดกรองผู้ที่มีสิทธิรับเงินว่าเป็นผู้ที่รับทั้งเบี้ยยังชีพคนชรา และบำนาญอื่นๆพร้อมกันหรือไม่ ซึ่งบุคคลที่รับทั้ง 2 ทางจะถูกตัดสิทธิในการรับเบี้ยยังชีพ เพราะถือว่าผิดเงื่อนไขการรับเบี้ยยังชีพคนชรา คงเหลือได้รับเฉพาะเงินบำนาญหรือเงินบำนาญพิเศษแล้วแต่กรณี เนื่องจากเป็นเงินที่ต้องได้รับตามกฎหมาย ด้วยเหตุดังกล่าวทำให้เกิดประเด็นการเรียกเงินคืนจากผู้สูงอายุที่รับเงินซ้ำซ้อน 2 ทางของกรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลัง โดยการให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการทวงเงินคืน ซึ่งปัญหาเป็นปัญหาที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนัก เพราะการเรียกเงินคืนเท่ากับเป็นการซ้ำเติม และสร้างภาระความเดือดร้อนให้แก่ผู้สูงอายุอีกต่อหนึ่ง โดยที่ขณะนี้ก็ยังไม่ได้มีมาตรการใด ๆ เข้ามาเพื่อเยียวยาผู้สูงอายุเหล่านั้นให้ไม่ต้องจ่ายเงินคืน ทั้งที่ในความเป็นจริงนั้นเรื่องที่เกิดขึ้นนี้เกิดจากข้อบกพร่องที่ส่วนราชการเองไม่ใช่ประชาชน นอกจากสาเหตุของปัญหาดังกล่าวนี้อันเกิดจากข้อบกพร่องของหน่วยงานภาครัฐแล้ว ยังเกิดจากปัจจัยอื่น ๆ อีก ตามที่ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ปัญหาเกี่ยวกับการตีความเรื่องคุณสมบัติของผู้มีสิทธิจะได้รับเงินเบี้ยยังชีพ กรณีไม่เป็นผู้ได้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดจากหน่วยงานรัฐ

บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไปและมีสัญชาติไทยจะมีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจากรัฐ แต่ทั้งนี้บุคคลดังกล่าวต้องเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติครบถ้วนตามข้อ 6 แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่า

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ตันศิริ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร. มัลลิกา พินิจจันทร์ และรองศาสตราจารย์ ประเสริฐ ตันศิริ

²นักศึกษابริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสงขลา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพ.ศ. 2552 ที่กำหนดไว้แต่เมื่อพิจารณาตามข้อ 6 (4) (ก) ผู้รับเงินบำนาญ เบี้ยหวัด บำนาญพิเศษ หรือเงินอื่นใดในลักษณะเดียวกัน จึงทำให้ตีความคำว่า “หรือเงินอื่นใด” นั้น มีประเด็นปัญหาว่ามีความหมายว่าอย่างไร ซึ่งกฎหมายไม่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “เงินอื่นใด” นี้ จะให้ความหมายรวมไปถึงเงินที่ได้รับจากสิทธิที่ได้รับแทนที่จากบุคคลอื่น เช่น บุตร สามี และภรรยา ด้วยหรือไม่ ซึ่งทำให้เป็นข้อกังขาว่าเมื่อไม่มีการบัญญัติกฎหมายไว้อย่างชัดเจนเช่นนี้แล้ว อาจทำให้เกิดการตีความที่ผิดเพี้ยนแตกต่างกันออกไปได้ของผู้ที่บังคับใช้ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อผู้ที่มิได้รับเงินส่วนนี้ได้

ประเด็นที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดหลักเกณฑ์การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

การเบิกจากเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุนั้น จากเดิมเป็นอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ต่อมาได้เปลี่ยนไปเป็นการโอนโดยตรงเข้าบัญชีธนาคารผ่านโครงการ e-Payment โดยกรมบัญชีกลางจะเป็นผู้ทำหน้าที่โอนแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กล่าวคือ ในการเบิกจ่ายเบี้ยยังชีพนั้นปัจจุบันไม่ได้อยู่ในอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งถ่ายโอนอำนาจในการเบิกจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้ไปเป็นอำนาจหน้าที่ของกรมบัญชีกลาง โดยบัญชีรายชื่อของผู้สูงอายุที่ขึ้นทะเบียนไว้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จะถูกจัดส่งไปยังกระทรวงการคลังเพื่อนำไปให้กับกรมบัญชีกลางจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุด้วยระบบ (E-Payment) ผ่านบัญชีเงินฝากผู้สูงอายุโดยตรง ส่งผลทำให้เกิดปัญหาการทุจริต นอ้โก่งจากบุคคลใกล้ชิดได้ง่ายขึ้น หากผู้สูงอายุคนนั้นไม่มีความรู้และความเข้าใจในระบบเบิกถอนเงินผ่านธนาคาร หากมีความประสงค์จะใช้เงินดังกล่าวจำเป็นจะต้องไปถอนเงินออกมาจากบัญชีเงิน ธนาคารจะต้องให้เวลานำให้บุคคลในครอบครัว หรือบุคคลอื่นไปดำเนินการเบิกถอนให้ จึงทำให้ไม่ได้รับหรือได้รับเบี้ยยังชีพดังกล่าวไม่เต็มจำนวนและ อาจปัญหาการสวมสิทธิของบุคคลแบบเจ้าของสิทธิไม่รู้ตัวได้

ประเด็นที่สาม ปัญหาเกี่ยวกับขอบเขตและอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการเบิกจ่ายและการเรียกคืนเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

การเรียกคืนเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เกิดขึ้นในกรณีที่ผู้สูงอายุคนนั้นได้รับเงิน 2 ทาง นั่นคือ เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ และอีกทางคือ เบี้ยบำนาญหรือบำนาญพิเศษ โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะเป็นผู้เรียกเงินคืนนั้น ด้วยเหตุผลว่ากระทรวงมหาดไทยได้ออกระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2552 ว่าผู้ที่มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพจะต้องไม่เป็นผู้ได้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดจากรัฐ เช่น ผู้รับบำนาญ เบี้ยหวัด บำนาญพิเศษ หรือเงินอื่นใดในลักษณะเดียวกัน ตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 (4) ซึ่งระเบียบดังกล่าวได้สร้างปัญหาให้กับผู้สูงอายุจำนวนมากที่จะถูกเรียกเงินคืนเพราะเป็นผู้ได้รับบำนาญ ทำให้บุคคลดังกล่าวนี้เข้าข่ายขาดคุณสมบัติในการได้เบี้ยยังชีพจึงต้องมีการตัดสิทธิในการจ่ายเบี้ยยังชีพและมีการเรียกเงินคืนจากที่ได้จ่ายไปแล้ว ทั้ง ๆ ที่ผู้สูงอายุมีสิทธิได้รับการคุ้มครอง การส่งเสริมและการสนับสนุนในด้านต่าง ๆ ซึ่งหนึ่งในสิทธินั้น คือการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพเป็นรายเดือนอย่างทั่วถึงและเป็นธรรมตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 11 (11) แห่งพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 ที่ และการได้มาซึ่งสิทธิดังกล่าวนี้จะต้องไม่เป็นการตัดสิทธิหรือประโยชน์ที่ผู้สูงอายุจะได้รับตามกฎหมายอื่น ตาม

มาตรา 12 เมื่อมีการจัดการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปแล้ว แต่ภายหลังตรวจพบว่าบุคคลซึ่งได้รับเบี้ยยังชีพขาดคุณสมบัติตามที่ได้ระบุไว้ใน ข้อ 6 ระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ ถือเป็นกรณีที่ได้รับเงินเบี้ยสูงอายุไปโดยไม่มีสิทธิ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ จะต้องเป็นผู้ทำหน้าที่เรียกคืนเงินตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนด อย่างไรก็ตามยังไม่ได้มีการกำหนดขั้นตอนในการเรียกคืนไว้อย่างชัดเจน ว่าผู้มีหน้าที่ในการเรียกคืนนั้นจะต้องปฏิบัติอย่างไร และสมควรใช้มาตรการไหนในการเรียกคืน จึงทำให้ในทางปฏิบัติเจ้าหน้าที่จะเรียกเงินคืนเต็มจำนวน โดยไม่มีการเรียกคืนตามหลักลาภมิควรได้ มาตรา 406 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เนื่องจากไม่กล้าตัดสินใจ จึงเรียกเงินคืนเต็มจำนวนเอาไว้ก่อนทำให้ผู้มีหน้าที่ในการเรียกคืนเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไม่มีแนวทางในการปฏิบัติแบบตายตัว ซึ่งส่งผลกระทบโดยตรงต่อผู้สูงอายุที่ต้องหาเงินเพื่อคืนแก่รัฐเหตุเพราะความเชื่อ โดยสุจริตใจในตอนแรกว่าเป็นสิทธิที่ตนได้รับ โดยกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น แจ้งให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่เป็นหน่วยงานรับงบประมาณเรียกเงินคืน ในกรณีที่ทราบภายหลังจากคณะกรรมการตรวจสอบว่ามีการจ่ายเงินให้แก่ผู้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุหรือเบี้ยยังชีพคนพิการโดยไม่มีสิทธิ โดยในการเรียกเงินคืนนั้น และให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ให้นำเงินส่งเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารของกรมบัญชีกลางกับทั้งให้มีหนังสือแจ้งให้กรมบัญชีกลางทราบ ทั้งที่ในความเป็นจริงเมื่อให้อำนาจในการเรียกเงินเป็นหน้าที่ของ อปท. การเบิกจ่ายก็ควรเป็นหน้าที่ของ อปท. ด้วย ทั้งนี้ กล่าวได้ว่าในการจัดสวัสดิการสังคมจะต้องคำนึงถึงความเพียงพอและความซ้ำซ้อนด้วย

ประเด็นที่สี่ ปัญหาเกี่ยวกับการเยียวยาผู้สูงอายุที่ได้รับความเสียหายจากการเพิกถอนคำสั่งทางปกครอง

ความเสียหายจากการเพิกถอนคำสั่งทางปกครองในประเด็นจากการเรียกคืนเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ จากกรณีการเรียกเบี้ยยังชีพคืน ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2552 จึงทำให้กรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลังเรียกคืนเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุย้อนไปถึงปี 2552 ทำให้ผู้สูงอายุหลายรายถูกทวงเงินคืนทั้งที่ปัญหาหลักของเรื่องนี้เกิดจากความผิดพลาดของระบบฐานข้อมูลในหน่วยงานราชการที่ไม่สามารถเชื่อมโยงกันระหว่างกระทรวงการคลัง และกระทรวงมหาดไทยได้ จึงทำให้ไม่สามารถคัดผู้ที่ได้รับสิทธิซ้ำซ้อนออกได้ จนต้องมาตามเรียกเงินคืนจากผู้สูงอายุจำนวนมาก แต่หากอ้างอิงตามประกาศฉบับนี้ หมายความว่า ผู้สูงอายุที่ลงทะเบียนรับเบี้ยยังชีพก่อนหน้าที่ประกาศจะบังคับใช้ แล้วได้รับสิทธิหรือสวัสดิการอื่นก็ไม่ต้องคืนเงินเบี้ยยังชีพ ส่วนผู้ที่ลงทะเบียนหลังจากระเบียบประกาศบังคับใช้และเป็นผู้ที่ได้สวัสดิการหรือสิทธินั้น หากพิจารณาตามคำพิพากษาศาลฎีกาวางบรรทัดฐานไว้แล้วว่า เป็นเรื่องของ “ลาภมิควรได้” โดยเทียบเคียงคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10850/2559 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 406 หากผู้ใดได้รับไปโดยสุจริต ซึ่งหน่วยงานไม่ต้องเรียกเงินคืนจากบุคคลนั้นๆ เนื่องจากจำเลยไม่มีสิทธิได้รับเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญตามกฎหมาย แต่โจทก์จ่ายเงินดังกล่าวให้จำเลยไปโดยผิดหลง จึงเป็นเงินที่จำเลยได้รับไว้โดยปราศจากมูลอันจะอ้างกฎหมายได้ และทำให้โจทก์เสียเปรียบอันเป็นลาภมิควรได้ หาใช่เป็นเงินที่โจทก์มีสิทธิติดตามเอาคืนได้อย่างเจ้าของทรัพย์สินไม่ และเมื่อได้ความว่าจำเลยได้รับเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญไว้โดยสุจริตและ

นำไปใช้จ่ายหมดแล้วก่อนที่โจทก์จะเรียกคืน จำเลยจึงไม่ต้องคืนเงินดังกล่าวแก่โจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 412 หากเป็นการรับเงินไปโดยสุจริต ถ้าใช้เงินนั้นหมดไปแล้วก็ไม่ต้องคืนเงินนั้น

ดังนั้นควรมีมาตรการในการเยียวยาผู้สูงอายุที่ได้ความเสียหายจากการเรียกเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุคืน โดยให้สิทธิผู้สูงอายุที่ได้คืนเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแล้ว ให้มีสิทธิได้รับเงินที่คืนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พร้อมดอกเบี้ยนับแต่วันที่คืนจนถึงวันที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจ่ายคืน

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ผู้ศึกษาขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับการตีความเรื่องคุณสมบัติของผู้มีสิทธิจะได้รับเงินเบี้ยยังชีพ กรณีไม่เป็นผู้ได้รับสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์อื่นใดจากหน่วยงานรัฐ

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2552

ควรจะบัญญัติกฎหมายเพิ่มเติมคำว่า เงินอื่นใด ตาม (4) (ก) นี้ไว้ให้ชัดเจนว่า เงินอื่น ๆ นี้หมายถึงอะไรและมีเหตุยกเว้นเงินที่ได้มาในเรื่องอะไรบ้าง เพราะหากไม่ได้ระบุไว้ให้ชัดเจนอาจทำให้เกิดการตีความที่ผิดเพี้ยนแตกต่างกันออกไป จนส่งผลทำให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายที่อาจเกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้สูงอายุที่กระทบสิทธิจากเงินที่ผู้สูงอายุที่ได้มาจากสิทธิประโยชน์จากหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรอื่น ๆ ที่ตนอาจได้รับจากสิทธิบุคคลอื่นได้

2. ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดหลักเกณฑ์การจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

เห็นควรให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานรับผิดชอบในการดำเนินการ เรื่องการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุที่มีรายได้น้อยในรูปแบบของคณะกรรมการ โดยมีนายอำเภอหรือปลัดอำเภอที่นายอำเภอมอบหมายเป็นประธาน ปลัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้อำนวยการ หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้องงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หัวหน้าส่วนราชการของผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการรับขึ้นทะเบียนรับเบี้ยยังชีพของผู้สูงอายุเป็นกรรมการ ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการรับขึ้นทะเบียนรับเบี้ยยังชีพของผู้สูงอายุเป็นกรรมการและเลขานุการ

3. ปัญหาเกี่ยวกับขอบเขตและอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการเบิกจ่ายและการเรียกคืนเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

ควรจะมีการตราบทบัญญัติแห่งกฎหมายมารับรองในการปฏิบัติงานในเรื่อง ขอบเขตและอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการเบิกจ่ายและการเรียกคืนเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ง่ายต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ เพราะโดยปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใช้อำนาจหน้าที่ในการการเบิกจ่ายและเรียกคืนเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเป็นไปตามคำสั่งของกระทรวงการคลังซึ่งเป็นคนละสายบังคับบัญชา เพราะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขึ้นอยู่กักระทรวงมหาดไทย จึงเป็นข้อกังขาว่าคำสั่งดังกล่าวนั้นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และหากปฏิบัติไปแล้วจะ

เกิดผลต่อตัวเองในทางคดียังงี้ จึงเป็นปัญหาในทางปฏิบัติกับเจ้าหน้าที่ที่ไม่กล้าปฏิบัติ แต่หากมีบัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษรโดยมีกฎหมายกำหนดที่ชัดเจนในเรื่องขอบเขตและอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการเบิกจ่ายและการเรียกคืนเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ปัญหาเหล่านี้ก็จะหมดไปพนักงานเจ้าหน้าที่ก็จะปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเต็มที่เพราะมีกฎหมายรับรองคุ้มครองผู้ปฏิบัติ

4 ปัญหาเกี่ยวกับการเยียวยาผู้สูงอายุที่ได้รับการความเสียหายจากการเพิกถอนคำสั่งทางปกครอง

ควรจะเพิ่มบทบัญญัติ อันว่าด้วยการเยียวยาผู้สูงอายุที่ได้รับการความเสียหายจากการเพิกถอนคำสั่งทางปกครอง โดยพิจารณาจากความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงเป็นสำคัญ เนื่องจากพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 ไม่มีบทบัญญัติกำหนดเกี่ยวกับการเยียวยาผู้สูงอายุที่ได้รับการความเสียหายจากการเพิกถอนคำสั่งทางปกครองเอาไว้และเป็นเองที่สำคัญยิ่งที่จะต้องนำมารับรองคุ้มครองเพื่อทดแทนเยียวยาให้กับผู้สูงอายุกลุ่มนี้ เหตุเพราะหากมีการฟ้องร้องกันแล้วในระหว่างนี้จะมีเรื่องของเวลาและค่าใช้จ่ายรวมตลอดไปถึงค่าอื่น ๆ ที่จะต้องเสียไป จึงเกิดความเสียหายแก่ผู้สูงอายุในกลุ่มนี้ที่จะต้องแบกรับโดยมิได้จำเป็น ดังนั้นเรื่องค่าเยียวยาจึงเป็นเหตุปัจจัยสำคัญที่จะต้องบัญญัติไว้ตามพระราชบัญญัตินี้

เอกสารอ้างอิง

กรมกิจการผู้สูงอายุ. **ชุดความรู้การดูแลตนเองและพัฒนาศักยภาพผู้สูงอายุ “สุขภาพดี”**. กรุงเทพมหานคร:

กรมกิจการผู้สูงอายุ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2560.

กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ. **รายงานผลการดำเนินงานด้านผู้สูงอายุปี พ.ศ. 2552**. กรุงเทพฯ: กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ, 2552.

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. **แนวทางการดูแลทางด้านสังคมจิตใจของผู้สูงอายุเพื่อป้องกันปัญหาสุขภาพจิต (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1)**. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด, 2556 1.

โกวิท พวงงาม. **การกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น**. กรุงเทพฯ: วิญญูชน, 2549.

พงษ์ศักดิ์ มิ่งขวัญ. **“ปัญหาข้อห้ามการมีส่วนได้เสียตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496.” วารสาร**

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยพะเยา. ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 พ.ค. - ธ.ค. 2557.

วัชรพงษ์ วชิรบุญ. **“ประชาธิปไตยกับกระบวน การมีส่วนร่วมทางการเมืองของภาคประชาสังคม.”**

วารสาร มจร นครน่านปริทรรศน์. ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2561).

ศศิพัฒน์ ยอดเพชร. **สวัสดิการผู้สูงอายุ**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

สมพล นະวะกะ. **“ความต้องการได้รับสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในเขตองค์กรบริหารส่วนตำบลอ่าวลึก**

อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่.” การค้นคว้าอิสระรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราช

ภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2555.

สันติชัย เอื้อจงประสิทธิ์. **สาระสำคัญของการมีส่วนร่วมของบุคลากร**. กรุงเทพฯ: สามเจริญพาณิชย์, 2551.

เสาวภา รัตนพันธ์. “ระบบการดูแลผู้สูงอายุตามหลักธรรมาภิบาลของเทศบาลตำบลบ้านตาขุน อำเภอบ้านตาขุน จังหวัดสุราษฎร์ธานี.” การศึกษาอิสระปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต. วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2553.